

**„A odpust' nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“
(Mt 6,12)**

Slovo života na tento měsíc je vybrané z modlitby, kterou Ježíš naučil své učedníky, z modlitby Otče náš. Je to modlitba hluboce zakotvená v židovské tradici. I Židé oslovovali a oslovují Boha „Otče náš“.

Při prvním přečtení nás slova této věty doslova ohromí: můžeme Boha prosit, aby smazal naše dluhy, jak napovídá řecký text, stejně, jako jsme my sami schopni smazat dluhy toho, kdo dluží něco nám? Naše schopnost odpuštění je vždy omezená, povrchní, závislá na okolnostech.

Kdyby s námi Bůh zacházel podle našich měřítek, čekalo by nás skutečné odsouzení!

„A odpust' nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“

Jsou to však důležitá slova, která vyjadřují především vědomí toho, že potřebujeme Boží odpuštění. Sám Ježíš tato slova předal učedníkům a tudíž všem pokřtěným, aby se jimi mohli obracet v prostotě srdce k Otci.

Všechno začíná, když zjistíme, že jsme syny v Synu, bratry a napodobiteli Ježíše, který jako první udělal ze svého života cestu stále plnějšího přilnutí k láskyplné vůli Otce.

Teprve když přijmeme Boží dar, jeho nezměrnou lásku, můžeme po Otci žádat všechno, i to, aby nás učinil stále podobnějšími jemu, dokonce ve schopnosti den za dnem odpouštět s velkorysým srdcem bratrům a sestrám.

Každý skutek odpuštění je svobodnou a vědomou volbou, kterou je třeba stále pokorně obnovovat. Nikdy nejde o zvyk, ale o náročný proces, za který se máme podle Ježíše denně modlit stejně jako za chléb.

„A odpust' nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“

Kolikrát nám lidé, s nimiž žijeme - v rodině, v naší čtvrti, v práci nebo ve škole - mohli ukřivdit a je pro nás těžké znovu navázat dobrý vztah. Co dělat? Právě zde můžeme prosit o milost umět napodobit Otce:

„Probudíme se ráno s úplnou ‚amnestií‘ v srdci, s láskou, která vše zakryje, která dokáže přijmout druhého takového, jaký je, s jeho omezeními a těžkostmi, tak jako přijímá matka svého chybujícího syna – stále ho omlouvá, stále mu odpouští, stále v něho doufá... Přistupujme ke každému s novým pohledem, jako kdyby se svých chyb nikdy nedopustil. Začínáme vždycky znovu s vědomím, že Bůh nejen odpouští, ale i zapomíná. To je míra, kterou vyžaduje i od nás.“¹

Je to vysoký cíl a my k němu můžeme směřovat za pomoci důvěryplné modlitby.

„A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“

Celá modlitba Otče náš tedy směřuje k „my“ a k bratrství: prosíme nejen za sebe, ale i za ostatní a s ostatními. Moje schopnost odpuštění je podpírána láskou ostatních a na druhé straně může moje láska určitým způsobem brát na sebe chybu mého bratra: možná to závisí i na mně, možná jsem neudělal všechno proto, aby se cítil přijatý, pochopený...

V Palermu, italském městě, prožívají různé křesťanské komunity živý dialog, který vyžaduje překonávání některých překážek. Biagio a Zina vyprávějí: „Jednou nás náš známý pastor pozval k několika rodinám ze své církve, které nás neznaly. Přinesli jsme něco na oběd, ale tyto rodiny nám daly najevo, že setkání není příliš vítané. Zina jim vlídně nabídla některé speciality, které připravila, a nakonec jsme společně poobědvali. Po obědě začali poukazovat na chyby, které viděli na naší církvi. Nechtěli jsme s nimi vstoupit do slovní rozepře a řekli jsme: Jaká chyba nebo jaký rozdíl mezi našimi církvemi nám může zabránit v tom, abychom se měli rádi? Byli zvyklí, že ostré kritiky obvykle pokračovaly dál a dál, a naše odpověď je překvapila a odzbrojila. Začali jsme mluvit o evangeliu a o tom, co nás spojuje, čehož je určitě víc než toho, co nás rozděluje. Když přišel čas na loučení, ani nechtěli, abychom odešli. Navrhli jsme modlitbu Otče náš. Během ní jsme silně cítili Boží přítomnost. Museli jsme jim slíbit, že znovu přijdeme, protože nás chtěli seznámit s dalšími členy komunity. Tak to pokračovalo po všechny tyto roky.“

Letizia Magri

¹ Ch. Lubichová, Slovo života na prosinec 2004, taktéž v Parole di Vita, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017) str. 739.